

податковий менеджмент, фінансовий менеджмент державних цільових фондів, фінансовий менеджмент державного кредиту, фінансовий менеджмент підприємств державного сектору. Спільним для цих складових є об'єкт – фінансові ресурси тої чи іншої ланки державних фінансів.

Зважаючи на всеохоплюючий характер бюджетних відносин та центральне місце бюджетного планування в системі фінансового планування, бюджетний менеджмент займає ключове місце у фінансовому менеджменті державних фінансів. Бюджетна система охоплює значні фінансові ресурси, які є основою задоволення першочергових економічних і соціальних потреб суспільства, фундаментом виконання державою покладених на неї функцій. Через бюджетну систему перерозподіляється вагома частина національного доходу у відповідності до переконань та уподобань органів влади, задіяних у бюджетному процесі. Тому інноваційні зрушення в національній економіці можливі за адекватного розвитку бюджетного планування, належної організації виконання бюджету, обліку та контролю за його виконанням.

1. Конспект лекцій з дисципліни “Фінансовий менеджмент” / Уклад.: Г.О. Партин, Н.Є. Селюченко, Л.І. Ріжко. – Львів : Львівський банківський інститут НБУ, 2004. – 139 с.
2. Фінанси (Загальна теорія): Навч. посібник. – 2-ге вид., доп. і перероб. – К.: КНЕУ, 2002. – 240 с.
3. Василик О.Д. Теорія фінансів: Підручник. – К.: НІОС. – 2001. – 416 с.

О.С. Жук, Н.О. Литвиненко

Національний університет “Львівська політехніка”

ПРІОРИТЕТИ ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

© Жук О.С., Литвиненко Н.О., 2011 р.

У сфері управління інноваційними процесами ефективність державної політики визначає конкурентоспроможність національної економіки з іншими країнами. У розвинутих країнах за рахунок впровадження нових технологій забезпечується до 90 відсотків приросту валового продукту, що зумовлює значно важливішу роль держави, чим при регулюванні звичайної економічної діяльності. Економіка України обтяжена рівномірним екстенсивним розвитком. За оцінкою Світового економічного форуму, серед 80 країн, щодо яких проводилися відповідні розрахунки вона посідає 77 місце за індексом конкурентоспроможного зростання. А інтегральний індекс інноваційності економіки країни, який розраховується на підставі оцінки чотирьох складових (освіти, інновацій, інформаційної інфраструктури та інституційної основи), за десятибальною системою становить 5,7 балів [1].

Формування і реалізацію правових, економічних та організаційних основ інноваційної діяльності в Україні визначає Закон України “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні. Основною метою цього закону є створення правової бази для зосередження більших обсягів ресурсів держави на головних напрямках науково-технічного оновлення сфери послуг та виробництва у країні, забезпечення виходу конкурентної наукоємної продукції з внутрішнього ринку України на світові ринки [2]. Згідно із Законом України “Про інноваційну діяльність”, регулювання інноваційної діяльності може здійснюватися різними державними органами управління: від Верховної Ради України до місцевих органів виконавчої влади. За допомогою функцій, які ці органи виконують у загальній системі управління економікою країни, обумовлюється регулювання інноваційних процесів [3].

Для формування інноваційної інфраструктури Україні необхідно вирішити ряд пріоритетних питань, зокрема: підвищити рівень фінансування науково-технічних робіт, адже на даний час він є

недостатнім; сприяти швидшому розвитку інфраструктури трансферу технологій; докласти зусиль задля зростання рівня “інтелектуалізації” експорту та зменшення імпорту наукоємних товарів, від якого уже в нашій країні існує значна залежність; удосконалити подат-кову систему та систему державної підтримки; прискорити розвиток нових ефективних форм інноваційної діяльності [4].

Вважаємо, що в умовах сьогодення для України найактуальнішою є врегулювання питань, які спонукають до розвитку інноваційної діяльності та потреба у створенні нової ефективної структури управління науково-технічною сферою – національної інноваційної системи (НІС) країни, яка б забезпечила адаптацію до вимог ринкової економіки та стимулювала зростання конкурентоспроможності продукції українських підприємств. Оскільки слабким місцем вітчизняної прикладної науки є низький рівень сфери наукомісткого підприємництва та відсутність зв'язку між наукою, освітою і виробництвом, то нова НІС створила б умови для його подолання.

1. *Про Рекомендації парламентських слухань на тему: “Національна інноваційна система України: проблеми формування та реалізації” Постанова Верховної Ради України від 27.06.07 р.*

2. *Клепко С.Ф. Наукова робота і управління знаннями: Навчальний посібник. – Полтава: ПОІППО, 2005. – 201 с.*

3. *Закон України “Про інноваційну діяльність”.- від 04.07.2002 № 40-IV.*

4. *Наукова та інноваційна діяльність в Україні. Статистичний збірник. – К.: ДП ІВЦ Держкомстату України, 2006. – 362 с.*

М.Ю. Запорожець

ДВНЗ “Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана”

ФОНДОВІ БІРЖІ В ІННОВАЦІЙНІЙ МОДЕЛІ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

© Запорожець М.Ю., 2011

Сучасні світові фондові ринки цілком обґрунтовано вважаються місцем широкого впровадження різноманітних інновацій. Постійно з'являються нові фінансові інструменти та фінансові послуги, удосконалюються технології укладання та виконання угод, оптимізується їх правове оформлення. Важливу роль в цьому процесі відіграють фондові біржі, які, завдяки концентрації значних капіталів, стали своєрідними глобальними інноваційними центрами, які спрямовують фінансові потоки у привабливі об'єкти та території. Фактично становлення повноцінного біржового ринку цінних паперів можна розглядати як обов'язкову передумову активізації інвестиційних процесів в країні.

На жаль, охарактеризувати подібним чином українські фондові біржі не можна – фрагментарність вітчизняного організованого сегменту є його невід'ємною ознакою протягом усього періоду існування. Станом на початок 2011 року в Україні функціонує 10 фондових бірж, про те, кількісні показники організованого ринку не можуть однозначно свідчити про його вагому роль в економічних процесах [1].

Зокрема, на 1 лютого поточного року загальна кількість цінних паперів, що включені до біржових реєстрів організаторів торгівлі становить 327 од. Найбільший обсяг торгів за фінансовими інструментами на організаторах торгівлі протягом січня зафіксовано з: акціями на суму 6,29 млрд. грн. (49,24% від загального обсягу виконаних біржових контрактів договорів) на організаторах торгівлі у січні 2011 року); державними облігаціями України – 4,05 млрд. грн. (або 28,77%). Про те, неорганізований сегмент продовжує домінувати в Україні, особливо, на первинному ринку цінних паперів.